

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Δ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν τῶν ἐγκαίρως, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀνανεοῦντας ἢ νεωστὶ ἐγγραφομένους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροῦμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' τοῦ συνεργάτου ἡμῶν Αἰσώπου, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου γάρτου καὶ ὡραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. Θέμου Ἀρριόβ.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' καὶ τὸν ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν 400 σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Γρ. Δ. Σεροπούλου.

Εὐκαιρία διὰ τοὺς συνδρομητὰς

ΤΩΝ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ».

Συμβληθέντες μετὰ τῆς διευθύνσεως τῆς Ἑβδομάδος δυνάμεθα νὰ παρασχωμεν εἰς πάντα συνδρομητὴν ἡμῶν τὸν Δ' Τόμον (3^{ος} περίοδου) τῆς Ἑβδομάδος ἀντὶ δραχμῶν 6, τῆς ἀρχικῆς τοῦ τιμῆς οὐσῆς δρ. 10 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ φρ. χρ. 12 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ περιέχονται Κοινωνικαὶ εἰκόνας, Ἱστορικαὶ, Καλλιτεχνικαὶ, Φιλολογικαὶ καὶ Κριτικαὶ Μελέται, Ἡθογραφαίαι, Μουσικαὶ Ἐπιθεωρήσεις, Παραδόσεις, Χρονογραφικά, Βιομηχανικά, Ἐκπαιδευτικά, Περιγραφαί, Ἐντυπώσεις καὶ Ποιήσεις τῶν ἐγκριτωτέρων ἡμῶν λογογράφων καὶ ποιητῶν καὶ Διηγήματα πρωτότυπα καὶ μεταπεφρασμένα.

Ὁ τόμος οὗτος εἶνε ἀληθὲς ἀπόκτημα διὰ πάντας, διότι πρὸς σύνταξιν αὐτοῦ συνεργάστησαν οἱ ἐγκριτωτέροι τοῦ ἔθνους λόγιοι καὶ τοιοῦτον τὸν συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν.

Ἡ ἐν Αἰγύπτῳ γενικὴ ἐπιστάσις τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετέθη τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Παναγιώτῃ Γριτσάνῃ (Βιβλιοπωλεῖον Ἀπόλλων). Τῷ ἰδίῳ ἀνετέθη καὶ ἡ ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν, ἐπίσης καὶ ἡ ἀνανέωσις συνδρομῶν διὰ τὸ Ε' ἔτος καὶ δι' ὅ,τι δῆποτε ἀφορᾷ τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα».

Ἡ Διευθύνσις.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Ο Ι Τ Ρ Ε Μ Ο Ρ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

17'

Ὁ κύριος δὲ Τανναὶ ὠπισθοδρόμησεν ἐπιμαζόμενος ν' ἀμυνθῇ.

Ἀλλὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ κινηθῇ, δύο σιδηραὶ χεῖρες συνέλαβον αὐτὸν ἀπὸ τῶν βραχιόνων καὶ τὸν ἔσυρον βίαιως πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ὁ μαρκήσιος δὲν ἀντέστη, ἐννοῶν καλῶς τὸ ἄνισον τῆς πάλης.

Ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ρωμαῖος Τρεμὸρ τῷ συνέλιθον τὰς χεῖρας.

Ὅπισθεν αὐτῶν οἱ ἀδελφοὶ δὲ Σουβραὶ προῦχῶρουν, ὅπως βοηθήσωσιν αὐτόν, ἀνπαρίστατο ἡ ἀνάγκη.

Διὰ τοῦ ἀνοίγματος τῆς θύρας ὁ μαρκήσιος εἶδε καὶ πέμπτον πρόσωπον παραφυλάττον.

Ἦτο ὁ κυναγωγὸς Λαμπριζέ.

Πρὸς τί νὰ παλαίσῃ;

Ἀπεστρέφeto ἄλλως τε τὴν ἀγενῆ ἐκείνην μάχην.

Μὲ τὸ ξίφος ἀνὰ χεῖρας, ἢ μὲ τὸ πιστόλιον ἤθελεν ὑπερασπίσει αὐτὸν θαρραλέως καὶ θὰ ἐφρονέυετο κτυπῶν καὶ κτυπώμενος.

Ἦτο γενναῖος· οὐδεὶς δύναται νὰ τὸ ἀρνηθῇ.

Ἐνοχος τῶν πάντων, ὅπως ἱκανοποιήσῃ τὰ πάθη του, οὐδόλως ὁμοιάζε πρὸς χυδαῖον δολοφόνον.

— Τί θέλετε ; ἠρώτησεν.

Οἱ Σουβραὶ ἐκλείσαν τὴν θύραν διὰ τοῦ μοχλοῦ.

Ἡ Σολάνζη μόλις ἤνυνε τὰ συμβαίνοντα· τοσοῦτον ἦτο ἐκπεπληγμένη.

Ὁ Οὐγος, ἥρμος, ἔλαβεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ πολυκροτόν του καὶ εἶπεν εἰς τὸν Ὀλιβιέρου :

— Οὐτε μίαν κραυγὴν, οὔτε μίαν λέξιν μὴ προφέρῃς ἢ ἀποθνήσκεις. Θὰ σὲ δέσωσι διὰ νὰ ἀκούσῃς ἐν ἀνέσει. Εἰς τὸ καταφύγιον τοῦτο τῶν ἐχθρῶν ἡ ζωὴ μας διακινδυνεύει καὶ ἀμυνόμεθα.

Ὁ Ροβέρτος ἔθηκεν ἐπὶ τῆς ἐστίας πρὸ τῆς ὁποίας ἴστατο πλησίον τοῦ διβανίου τῆς Σολάνζης, κυνηγετικὴν μάχαιραν τὴν τῆς Πολωνίδος, ἐκ Μίττεμπεργ.

— Ἡ πριγκηπέσσα Βάνδα μοὶ τὴν ἔδωκεν, εἶπεν.

— Τρόμος ἐτάραξε τὰ χεῖλη τοῦ μαρκησίου ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ ὀνόματος τοῦτου, ὑπομνηστικόν αὐτῷ τὴν ἀπαισίαν ἐορτῆν τοῦ παλατίου Καθάλι, ἀλλ' ἐσιώπησεν.

Οἱ Τρεμὸρ τῷ ἔδωσαν τοὺς βραχίονας, χωρὶς ἐκείνος ποσὶς ν' ἀντιστῇ.

Ἡτένιζε τοὺς προσβολαῖς διὰ βλέμματος ἀπεχθείας.

— Εἰς τὴν τοιαύτην ἔνεδραν εἰσθε ἱσχυρότερος, εἶπε. Κάμετε, ὅ,τι θέλετε. Θὰ λογαριασθῶμεν ἀργότερα.

Ἡ Σολάνζη ἐπληκτος ἀνεκάθησεν.

Μὲ ὄμμα περίτρομον ἐξήταζε τοὺς ἀνθρώπους τούτους, ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν ὁποίων ἀνεγίνωσκεν ἀμετάβλητον ἀπόφραξιν.

Ὁ κόμης ἠνέκησε τὴν ἀγωνίαν τῆς.

— Περίμενε, τῇ εἶπε, καὶ θὰ μάθῃς τὰ πάντα.

Ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ρωμαῖος Τρεμὸρ ἠνάγκασαν τὸν μαρκήσιον νὰ καθήσῃ ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου καὶ ἴσταντο ὀρθοὶ ἐκὰτέρωθεν ὡς φύλακες.

— Πότε θὰ εὐαρεστηθῇτε νὰ μοὶ ἐξηγήσητε, τί σὰς ὠθήσε νὰ ἔλθῃτε ἐδῶ ; εἶπε ψυχρῶς.

— Ὑπομονήν, ἐξάδελφέ μου, εἶπεν ὁ νεώτερος τῶν Σουβραὶ.

— Σολάνζη, ἠρώτησεν ὁ κόμης, ἐνθυμεῖσαι τὴν νύκτα, καθ' ἣν ἦλθον νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοὶ ἐμπιστευθῇς διὰ μίαν μόνην ὥραν τὰς ἐπιστολάς τοῦ κυρίου δὲ Τανναί ;

— Μάλιστα.

— Τὰς ἐπιστολάς ἐκείνας, ἐν αἷς οὗτος σοὶ ὠμίλει περὶ τοῦ ἔρωτός του, τῶν σχεδίων του καὶ τοῦ υἱοῦ σου, ἔπρεπε μὲ πᾶσαν θυσίαν νὰ τὰς λάβω. Πλάσμα ἀθῶον καὶ ἀγνὸν ὡς ἄγγελος εἶχεν ἀνάνδρως δολοφονηθῇ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, καὶ ἀνευσὸς δὲν θὰ ἠδυνάμην ν' ἀποκτήσω τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἐγκλήματος. Μοὶ τὰς παρεχώρησας ζητοῦσα πρὸς ἀντάλλαγμα νὰ προστατεύσω τὸν υἱόν σου· ἐτήρησα τὸν λόγον μου, καὶ σήμερον ὅτε εἶναι ὁ νόμιμος κληρονόμος τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς περιουσίας τοῦ πατρός του, σήμερον ὅτε ὁ κύριος δὲ Τανναὶ ἐξετέλεσε τὴν δικαίαν ἀνθρώπῳ τοῦ ἐγκλήματός του, μοὶ μένει μόνον ἡ τιμωρία τοῦ δολοφόνου.

Ἡ Σολάνζη κατέστη λευκὴ ὡς σουδάριον.

— Δολοφόνου, ἐψιθύρισεν.

— Ψεύδεσθε, κύριε, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρου.

Ὁ Ροβέρτος δὲ Σουβραὶ ἐκίνησε τοὺς ὤμους καὶ :

— Γνωρίζεις καλῶς, ἐπρόσθεσεν, ὅτι δὲν ψεύδομαι· ὁ ἄγγελος, τὸν ὁποῖον ἐδολοφόνησας πρὸ ἔσωσης τοῦ κακουργιοδικεῖου, ἀλλ' ἐξ ἡμῶν μὴ περιμένεις ἐπιείκειαν, ἀφοῦ σὺ ὑπῆρξας ἀνοικτίρμων.

Ὑπεροπτικὸν μειδίαμα διέστειλε τὰ χεῖλη τοῦ μαρκησίου.

— Ὁ ἀνθρώπος οὗτος, ἐπανέλαβεν ὁ κόμης, συνέλαβε διὰ σέ, Σολάνζη, πάθος, τὸ ὁποῖον πρὸ οὐδενὸς δὲν ὀπισθοδρομεῖ· ἵνα κορέσῃ τὸ πάθος τοῦτο διέπραξε τὸ πρῶτον ἐγκλημα, καταχρασθεὶς τῆς ἀδυναμίας σου καὶ ἀρπάζων σε ἀπὸ τὸν μνηστῆρά σου, διὰ πράξεως ἀνάνδρου. Ὁργισθεῖσα ὡς ἐκ τῆς ἀτιμίας του, ρισθεῖσα εἰς ἄβυσσον θλίψεων καὶ αἰσχύους, ἀντέστης εἰς τὰς θελήσεις του· καὶ ὅταν ἐπὶ τέλους, πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ τέκνου σου, τῷ εἶπες, ὅτι, τότε μόνον θὰ ὑποκύψῃς, ὅταν ἀναγνωρίσῃ διὰ γάμου τὸν υἱόν σου, μία μόνη σκέψις τὸν κατεῖχε· νὰ βραχύνη τὸν χρόνον τοῦ χωρισμοῦ σας, καὶ νὰ κενώσῃ τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν κατεῖχεν ἄλλη, ὅπως τὴν ἀποδώσῃ πρὸς σέ.

Ὁ Ροβέρτος ἔστη, οἱ ὀφθαλμοὶ του συνήντησαν τὰ κυανὰ ὄμματα τῆς Ἑλένης δὲ Ροσεβιέλ, ἅτινα ἐφαινοντο ὡς εἰ τῷ συνίσταν ἐπιείκειαν.

— Τὸ ἀθῶον αὐτὸ θυμὰ, ὑπέστη τὰς θλίψεις ὅλας τοῦ ἀγρίου αὐτοῦ πάθους. Τῇ ἀληθείᾳ, κύριε δὲ Τανναί, εἰσθε πολὺ ἄθλιος. Δὲν σοὶ ἤρκεσεν, ὅτι χωρὶς τὴν ἐλαχίστην συμπάθειαν καὶ μόνον χάριν τῆς μεγάλης περιουσίας τῆς ἐνυμφεύτης τὴν Ἑλένην, ἀλλὰ τῇ ἐπέβαλες, ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ γάμου σου, τὴν ταπεινώσιν, τὴν ἀντιζηλίαν καὶ τὴν ὠδήγησες εἰς τὰς αἰθούσας τῆς ἐρωμένης σου. Κατόπιν δὲ πολλῶν σκληροτήτων, τὰς ὁποίας καλῶς γνωρίζεις, διὰ μισητῆς μηχανορραφίας, τῇ ἀφῆρες τὴν ζωὴν, ἥτις

σοί, ἐφαίνετο πολὺ μακρὰ. Τὸ ἀποτρόπαιον αὐτὸ ἔγκλημα τὸ ὑπώπτεον, καὶ ἅμα ἐξετελέσθη ἐμάντευσα τὴν ἀφορμὴν του. Ὑπεσχέθην λοιπὸν νὰ μὴ διαφύγῃς τὴν τιμωρίαν μου. Ὁμολογεῖς τὸ ἔγκλημά σου;

— Καταφρονῶ τὰς συκοφαντίας σας καὶ δὲν ἀπαντῶ δὲν εἶσαι δικαστὴς μου.

— Ἐν τούτοις σὲ κατεδίκασα· ἀλλ' ἡ συνείδησίς μου εἶναι καθαρὰ. Πρὶν ὅμως ἐνεργήσω ἠθέλησα ν' ἀποκτήσω τὴν βεβαιότητα ὅπως μὴ πλανηθῶ. Ἡ πριγκιπέσσα Καθάλι ἠτοίμασε τὸ δηλητήριο· ἦτο τὸ αὐτό, δι' οὗ ἐδόλοφόνησε τὸν σύζυγόν της χάριν σου. Ἡ γυνὴ αὕτη σὲ ἠγάπα ἐμμανῶς, ἐξάπτων δὲ τὴν ζηλοτυπίαν της θὰ ἐμάνθανον τὴν ἀλήθειαν. Ἰδοὺ διατὶ ἐζήτησα τὰς ἐπιστολάς σου ἀπὸ τὴν Σολάνζην.

Ὁ Ὀλιβιέρους ἔδρεξε τὰ χεῖλη. Ἡ φυγὴ τῆς πριγκιπέσσης, ἡ σιωπὴ αὐτῆς, τὰ πάντα ἤδη ἐξηγοῦντο.

— Ἀ! ἐξηκολούθησεν ὁ Ροβέρτος, διατὶ νὰ μὴ ἦσο παρὼν ὅτε τὰς ἀνεγίνωσκε. Θὰ ἐτρόμαζες βλέπων τὴν ὀργὴν της, τὴν ἀγανάκτησιν, τὴν μανίαν της. Θὰ ἠννοεῖς τότε βεβαίως ὅτι δὲν εἶναι φρόνιμον νὰ ἐκτίθεται τις εἰς τοιαῦτα μίση. Τὴν κατεπράχυνα μόνον ὅτε τῇ ὑπεσχέθην, ὅτι θὰ σὲ ἐκδικηθῶ, καὶ διὰ τοῦτο ἐξέφυγες τῆς τιμωρίας της. Ἐν τούτοις δὲν λησμονεῖ, ἔσο ἡσυχος. Αἰχμάλωτοι ὄντες εἰς τὴν Βαυαρίαν μᾶς ἠλευθέρωσεν ἡ ἰδία, ὅπως φθάσωμεν ἐν καιρῷ. Ἀναμένει δὲ μετ' ἀνυπομονησίας εἰδήσεις μας. Μετὰ τινὰς ἡμέρας θὰ τὰς ἔχῃ καὶ θὰ τῇ γράψω λακωνικῶς: «Ἐτελείωσα».

— Θὰ μὲ δολοφονήσετε λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος.

— Οὐδέποτε δολοφονεῖ τις ἓνα δολοφόνον. Ἐκτελεῖ μόνον τὴν ποινὴν του ὡς πρὸς τὴν πριγκιπέσσαν, ὁ Θεὸς ἴσως θ' ἀναλάβῃ τὴν τιμωρίαν της.

— Τελειώσατε λοιπὸν, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρους ὑπερηφάνως· εἶναι ὀχληρὰ ἡ κωμωδία αὕτη. Ποῦ θὰ καταλήξετε;

— Μετ' ὀλίγον θὰ τὸ μάθῃς. Πρὸ τούτου ὅμως θὰ σοὶ ἀποδείξω ὅσα σοὶ καταγγέλλω ὅχι μόνον διὰ σὲ ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν δυστυχῆ αὐτὴν νέαν, ἥτις δὲν δύναται νὰ εἶναι σύζυγος ἐνὸς δολοφόνου.

Ὁ κόμης ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου του κέρως καὶ ἐξ αὐτοῦ χαρτίον, ὅπερ ἀνέπτυξε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ μαρκησίου.

— Γνωρίζεις τὸν χαρακτῆρα τοῦτον; εἶπεν, ἀνέγνωθι.

Ὁ κύριος δὲ Τανναὶ προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ ἐξαδέλφου του βλέμμα ἀκατονομάστου μίσους.

— Θὰ ἰδῶθωμεν πάλιν, κύριε δὲ Σουβραί, εἶπεν.

Ὁ Ροβέρτος ἀπήντησεν ἀπλῶς:

— Δὲν τὸ πιστεύω.

Καὶ ἀνέγνωσε μεγαλοφώνως τὸ χειρόγραφον.

Ἦτο ἡ ὁμολογία τῆς Βάνδας ἡ ὑπὸ τοῦ κόμητος ὑπαγορευθεῖσα:

«Αναγνωρίζω, χάριν τῆς ἀληθείας, ὅτι κατὰ προτροπὴν τοῦ μαρκησίου Ὀλιβιέρους δὲ Τανναί, ἐδηλη-

τηρίσθη ἡ σύζυγος αὐτοῦ Ἑλένη δὲ Ροσεβιέλ εἰς τὸ μέγαρον Καθάλι κατὰ τὴν νύκτα τῆς δεκάτης τρίτης Μαρτίου 1870».

Ἡ Σολάνζη ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖράς της.

Ἡ ἀποκάλυψις αὕτη τὴν κατεσύντριψεν. Ἐνυμφεύθη λοιπὸν δολοφόνον, ὁ πατήρ τοῦ τέκνου της ἦτο δηλητηριαστής. Τὸ αἷσχος αὐτὸ ἦτο φοβερώτερον ἐκείνου ὅπερ τὴν κατέστρεψεν.

Ὑπῆρξεν ὁθεν, ἐν ἀγνοίᾳ της, ἡ ἀφορμὴ τοῦ θανάτου τῆς γλυκεῖας ἐκείνης γυναικός;

Ἠννόησε πᾶν ὅ,τι ἄλλοτε τὴν ἐξέπλητεν. Ὁ ἔρως, δὲν ἐνέπνευσεν εἰς τὸν ἥδη σύζυγόν της ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ.

Καὶ ἐν τούτοις, — ἀνεξερυνήτα τὰ μυστήρια τῆς γυναικείας καρδίας! — ἀπειραθὴ νὰ κινήσῃ τὸν οἶκτον ὑπὲρ τοῦ ἀποτροπαίου ἐκείνου ἀνδρός· ἀπόδειξις ὅτι αἱ γυναῖκες προθύμως συγχωροῦσι τὰ ἔνεκεν αὐτῶν τελεσθέντα ἐγκλήματα.

— Βεβαιοῦσιν, ἐπανέλαβεν ὁ κόμης δὲ Σουβραί, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἐξαδέλφον του, ὅτι ὁ κόσμος γέμει ἐγκλημάτων ἀγνώστων. Ἀμφιβάλλω ἂν ὑπάρχουσι φοβερώτερα τούτων. Ἡ δύναμιν νὰ σὲ παραδώσω εἰς τὴν δικαιοσύνην τῶν ἀνθρώπων...

— Κάμετο λοιπὸν, διέκοψεν ὁ μαρκήσιος, καὶ τὸ οἰκοδόμημα τῶν συκοφαντιῶν σου θὰ καταπέσῃ ἀφ' ἑαυτοῦ.

— Εἶναι ἀβεβαία ὅμως, καὶ δύναται τις νὰ διαφύγῃ τῶν χειρῶν αὐτῆς, διότι διστάζει νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἐγκληματίας τῆς τάξεώς σου, ἐπανέλαβεν ὁ Σουβραί· εἶνε δὲ καὶ ἄλλη ἀφορμὴ, ἡ ὁποία μ' ἐμποδίζει, τὴν ὁποίαν ὅμως μαντεύεις καὶ διὰ τοῦτο αὐθαδεῖς. Δὲν δύναμεθα, οὐτε ἐπιθυμοῦμεν νὰ κηλιδῶσωμεν τὸ ἐνδοξον ὄνομα, ὅπερ ἀνήκει καὶ εἰς ἡμᾶς. Εἰς Τανναί-Κουλάνζ συρόμενος ἐν τῷ κακουργιοδικεῖ ὡς δολοφόνος θὰ ἦτο αἷσχος δι' ἡμᾶς τοὺς συγγενεῖς σου, καὶ τοῦτο μᾶς ἐπιβάλλει ἀποφυγὴν σκανδάλων. Θὰ δικασθῇ λοιπὸν ἐνώπιον τριῶν ἀνθρώπων τιμίων· ἡ ἀπόδειξις εἶναι πασιφανής, ἡ ἀπόφασις ἐγένετο.

— Καὶ δύναται τις νὰ τὴν μάθῃ; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος μετ' εἰρωνίας.

Ὁ κόμης ἔσυρε τὸ ὥρολόγιόν του.

— Μετὰ τριάκοντα λεπτὰ θὰ ἀποθάνῃς.

— Τίτιν τρόπον, παρακαλῶ;

— Θὰ σοὶ χαρίσω αὐτὴν τὴν ἐκπληξιν. Ἄν ὁ Θεὸς θελήσῃ νὰ σὲ σώσῃ διὰ θαύματος, ἄς τὸ πράξῃ.

— Τριάκοντα λεπτὰ, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, χωρὶς νὰ κινηθῇ.

— Ἀκριβῶς.

— Ἀρνεῖσθε νὰ μοὶ εἴπητε εἰς ποίαν ποινὴν κατεδικάσθην;

— Μᾶς ἐχρειάζετο βάσανος μυστηριώδους, ἀγνωστος μέχρι τοῦδε, ἀπῆλλαγμένη τῶν ἀναζητήσεων τῆς δικαιοσύνης καὶ τὴν εὑρομεν.

— Καὶ καλεῖται;

— Θὰ τὸ μάθῃς ταχέως, εἶπεν ἀποτόμως ὁ Οὐγος, ὀργισθεὶς ἐκ τῶν σخرα-

σμῶν καὶ τῆς ἀλαζονίας τοῦ μαρκησίου. Εἶναι σκληρόν, ἴσως, ἀλλ' ἀνάγκη νὰ τεθῇ τέρμα εἰς τὰς ἀτιμίας σου καὶ νὰ σωθῇ ἡ τιμὴ τῆς οἰκογενείας. Ὅταν καλῇται τις Τανναί-Κουλάνζ καὶ ἀτιμασθῇ πετᾷ τὰ μυαλά του. Τὸ κάμνεις;

Ὁ μαρκήσιος δὲν ἀπήντησεν.

Ὁ Οὐγος ἐστράφη μετὰ καταφρονήσεως καὶ ἔκαμε νεῦμα τῷ Τρεμόρ.

Ὁ Ἰωάννης διὰ ταχέως κινήματος ἐφραξέ τὸ στόμα τοῦ μαρκησίου! διὰ μεγάλου μανδηλίου, τὸ ἔστρεψε περὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ τὸ ἔδεσεν ἰσχυρῶς. Κατόπιν οἱ δύο ἀδελφοὶ ἔσυρον αὐτόν, ἀνίκανον νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτόν, πρὸς τὴν παστάδα καὶ τὸν ἔδεσαν ὡς καταδίκον.

— Ἀ! εἶναι φοβερόν, ἐκράυγασεν ἡ Σολάνζη πίπτουσα εἰς τοὺς πόδας τοῦ κόμητος.

— Θέλεις νὰ μείνῃς μετ' αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου;

— Ὁχι, ἀλλά...

— Διὰ τὴν ἀτυχίαν σου, οὐδεμίαν ἄλλη θεραπεία εἶναι δυνατή.

— Χάριν!...

— Ἰνα διὰ τῆς περιουσίας του καταστήσῃ καὶ ἄλλα θύματα.

— Οἶκτον!...

— Ἐλαβεν αὐτὸς δι' ἐκείνην;

— Διὰ τὸν υἱόν μου...

— Θὰ φροντίσωμεν δι' αὐτόν.

— Σὰς παρακαλῶ!...

Ὁ Ροβέρτος τῇ ἐκλείσει τὸ στόμα διὰ τῆς χειρὸς του.

— Σιωπά, τῇ εἶπε. Νομίζεις ὅτι εἶμαι ἀρκούντως ἰσχυρός;

Ψυχρὸς ἰδρὼς ἐκάλυπτε τὸ μέτωπόν του.

Ὁ Ρωμαῖος ἔκυψε πρὸς τὸ οὖς τοῦ μαρκησίου.

— Μετ' ὀλίγον θ' ἀποθάνῃς, τῷ εἶπε, σὲ μισῶ. Χαῖρε.

— Ἀς φύγωμεν, διέταξεν ὁ Ροβέρτος.

— Κύριοι, οἶκτον, χάριν, ἐκράυγασεν ἡ Σολάνζη, συρομένη πρὸ τῶν ποδῶν των.

— Τὸν ἀγαπᾷς λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Ρωμαῖος.

— Ὁχι! ὄχι! τὸν περιφρονῶ καὶ τὸν μισῶ!

— Τότε ἐλθέ, ἢ ἄλλως ἀπόθανε μετ' αὐτοῦ.

Καὶ ἐνῶ ἐστηρίζετο ἐπὶ τῶν ἐπίπλων τὴν ἤρπασε, κρατῶν αὐτὴν εἰς τοὺς βραχίονας αὐτοῦ.

— Ἄν προσέρῃς λέξιν ἀπωλέσθην, ἐκλεξὸν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἡμῶν!

Ἀκούων αὐτόν ὁ μαρκήσιος κατέστη ἰόχρους ἐκ τῆς μανιώδους ζηλοτυπίας του.

Παρετήρησε τὸ τελευταῖον βλέμμα της, βλέμμα οἴκτου, ὅπερ ρίπτει ἡ γυνὴ πρὸς τὸν ἄνδρα, ὅστις ἀπώλετο δι' αὐτήν.

Ἡ θύρα ἐπανεκλείσθη.

Ὁ τριγμὸς τῆς κλειδὸς καὶ τὰ ἀπομακρυνόμενα βήματα ἠκούσθησαν καὶ εἶτα ἀπόλυτος σιωπὴ ἐβασίλευσεν.

Ἐπὶ τέλους ἔμεινε μόνος, ἀπῆλλαγμέ-

νος τῶν κατηγόρων του, οἵτινες ἐγένοντο δικασταὶ καὶ δῆμιοί του.

Καὶ ἔζη !

Σαρκαστικὸν μειδίαμα, διήλθε τῶν χειλέων του.

Ἄν ἐπιπτεν εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἑθρὸς θανάσιμος, δὲν θὰ ἄφινε τὴν τύχην νὰ τελειώσῃ τὸ ἔργον του· θὰ τοῦ διέσχιζε τὴν καρδίαν, δὲν θὰ τὸν ἐγκατέλιπε δεδεμένον διὰ σχοινίων, ἅτινα ὁ πρῶτος τυχὼν θὰ ἠδύνατο νὰ θραύσῃ.

Οἱ Σουβραὶ τὸν ἠπειλήσαν διὰ θανάτου.

Ἄλλ' ὁποίου θανάτου ;

Ματαίᾳ ἀπειλῇ, ἣν δὲν ἐπίστευεν !

Ἰσως ἐσκόπουν νὰ πυρπολήσωσι τὸν πύργον· δὲν ἦτο τοῦτο εὐκολον, ἄλλως τε πιθανῶς τὸ πῦρ νὰ ἐσβέννυτο. Θὰ ἠπάτησαν βεβαίως τοὺς ἐπ' αὐτοῦ ἀγρυνοῦντας. Ὁ φὸν Γκέμπεν εἶχε συμφέρον νὰ συνδεθῇ μετ' αὐτοῦ, ἀλλὰ πῶς νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ;

Ἐδοκίμασε νὰ φωνάξῃ, ἀδύνατον.

Ἡθέλησε νὰ λύσῃ τὰ ἰδέσμά του δι' ὑπερανθρώπου δυνάμεως, ἀλλὰ τὰ σχοινία εἰσέρχοντο εἰς τὰς σάρκας χωρὶς νὰ ὑποχωρῶσιν.

Ἐν τοῖς παρκακισμένοις δωματίοις, οὐδεὶς ἤκούετο θόρυβος, ἐνῶ ἐκ τοῦ ἰσογείου καγγασμοὶ ἀσθενεῖς ἤκούοντο ἔτι, πλὴν μετὰ μικρὸν δὲν ἤκούοντο πλέον, καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ σκέπτηται.

Ὁ Ροβέρτος τὸν ἠπειλεῖ διὰ θανάτου μυστηριώδους.

Μάτην ἐκούραζε τὸ πνεῦμά του ὅπως τὸν μαντεύσῃ.

Ἡ πριγκίπισσα Καθάλι συνωμότη μετ' αὐτῶν, ἀλλὰ τὰ δηλητητήριά της ἐκεραυνοβόλουν, τὸ ἐγνώριζεν !

Τῷ ἔδωσαν τριάκοντα λεπτῶν προθεσμίαν ! ἀλλὰ θὰ παρήρχοντο ταχέως.

Ἄς τὸ ὁμολογήσωμεν, οὔτε τὸ ἀγνώστον αὐτὸ τὸν ἐτρόμαζεν.

Ἐν τῇ ταραχῇ τῶν σκέψεων του ἐνεπιστεύετο καὶ τῇ τύχῃ, ἥτις τοσάκις τὸν ἔσωσεν. Ἡ ἀνάμνησις ἐν τούτοις τῆς Σολάνζης ἐπρώτευσεν πάσης ἄλλης σκέψεως. Αἱ λέξεις τὸν μισῶ, ἐβόμβων εἰς τὰ ὦτά του, ἀλλὰ τὸ τελευταῖόν της βλέμμα τὸν ἔφλεγε καὶ ἐπεθύμει νὰ ζήσῃ, ἵνα τὴν ἀνακτήσῃ, τὴν δαμάσῃ, καὶ τὴν τιμωρήσῃ. Ἀλλως τε δὲν ἦσαν συνδεδεμένοι διὰ βίου ;

Πλήρῃ ζωῆς καὶ ἰσχύος δὲν ἐπίστευεν ὅτι ἠδύνατο ὁ θάνατος νὰ τὸν καταβάλλῃ.

Τὸ πῦρ τῆς ἐστίας εἶχεν ἐντελῶς σβεσθῇ, καὶ μόνον οἱ ἀνθρακίνοι ἀνθρακες ἐριπτον ἔτι τὴν ὑπέρυθρον λάμψιν των ἐπὶ τοῦ τάπητος.

Τὸ κηρίον, περὶ τὸ τέλος του ὄν, ἐτάκην ἐπὶ τοῦ ἐκ ροδοξύλου κηροστάτου, καὶ ἐσβέσθη αἶφνης.

Ὁ θάλαμος ἐβυθίσθη εἰς σκότος. Ἐν μόνον ἐφαίνετο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους ἐκεῖνου· ἡ εἰκὼν τῆς Ἑλένης, ἐφ' ἧς ἀντηνάκλων αἰφλόγες τοῦ καιομένου Σεβάν.

Ἡ πυρὰ ἀναφθεῖσα ἐξ εἰκοσι συγχρόνως μερῶν ἀπετέφρωσε τὸ χωρίον, ὡς εἰ ἦτο ἐξ ἀχύρου.

Μόνον οἱ πύργοι καὶ τὰ παραρτήματα τοῦ Πριερέ ἐκαίοντο ἔτι.

Ὁ Ὀλιβιέρρος προσεπάθησε νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν, ὅπως ἀποφύγῃ τὸ ὄραμα ἐκεῖνο, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη.

Ἐν τῇ ἀπαισίᾳ ἐκείνῃ λάμψει ἠναγκάζετο νὰ κρατῇ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ γενναίου θύματός του, ὅπερ τὸν παρετῆρει ἔτι καὶ νῦν μετ' ἐπικεικίας, διότι οὐδέποτε ἡ ἡδεῖα ἐκείνη μορφὴ ὠρίσθη.

Ἡσθάνθη ἀκουσίαν τύψιν συνειδότης.

Ἐν τῷ κεκορεσμένῳ παρελθόντι βίῳ του εἶχε γευθῇ μόνον διεφθαρμένων ἐρώτων καὶ ἀπολαύσεων ἀνευ διαρκείας· ἀλλ' ἱκανοποιοῦν αὐταὶ τὴν ματαιοδοξίαν του ;

Ὅποια διαφορὰ, ἂν ἐβόδιζε τὴν εὐθεῖαν ὁδόν, ἔχων τὴν χεῖρα ἐν τῇ χειρὶ τῆς γενναίουφρονος καὶ ἀξιαγαπήτου συντρόφου του, διανέμων παντοῦ ὅσας εὐεργεσίας ἡ μεγάλη του περιουσία τῷ ἐπέτρεπεν ;

Καὶ τὴν ἐφόνευσεν !

Οἱ δικασταί, οἵτινες τὸν κατεδίκασαν εἶχον δίκαιον !

Τὸ μέγεθος τοῦ ἐγκλήματός του παρέστη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, ἐκείνη δὲ τὸν παρετῆρει πάντοτε μὲ ὄμμα πλήρες οἴκτου.

Καὶ ἡσθάνθη τὸ πρῶτον τότε τρόμον διὰ τὴν δικαίαν τιμωρίαν του.

Ἡγωνίσθη νὰ θραύσῃ τὰ δεσμά του, ἀφρὸς αἵματι μεμιγμένους ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ στόματός του· τόσον ἡ ὀρμὴ τῶν προσπαθειῶν του τὸν κατέβαλεν.

Ἐπὶ τέλους τὸ φέμωτρον ὑπεχώρησε καὶ ἤρχισε νὰ κραυγάζῃ ὡς παράφρων.

Ἡ περὶ αὐτὸν σιγὴ τὸν ἐξῆπτεν.

Αἶφνης ἔστη. Βήματα πολλῶν ἀνθρώπων ἤκούοντο πλησιάζοντα.

Ἡκροάσθη κρατῶν τὴν ἀναπνοὴν του.

Ἀναμφιβόλως τὸν ἤκουσαν.

Ἐσπευδον τάχα πρὸς βοήθειάν του, ἡ ἐπῆρχετο ἡ ἀγνωστος τιμωρία του ;

Ἐκρουσαν βιαίως τὴν θύραν.

— Εἰσέλθετε, ἐφώνησεν.

Καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς μὲν δὲν ἠδύνατο νὰ κινηθῇ, ἡ δὲ κλεῖς ἀφῆρέθη, ἡ θύρα δὲν ὑπεχώρει. Ἐθραύσθη διὰ τῶν κοντακίων καὶ αἶφνης ὁ θάλαμος ἐφωτίσθη.

Στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἐξῆλθε τοῦ στήθους τοῦ μαρκησίου.

Ἦτο ὁ στρατηγὸς φὸν Γκέμπεν, ὅστις εἰσῆλθε συνοδευόμενος ἀπὸ ἀξιωματικούς καὶ στρατιώτας.

Ὁ στρατηγὸς ἦτο ἡ σωτηρία του, ἐφαίνετο ὅμως λίαν δύσθυμος.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροβόλουν, ὡς ἐκ τῆς ὑπερμέτρου ὀργῆς, ἥτις οὐδεμίαν ἐντύπωσιν προὔξενεσε τῷ Ὀλιβιέρῳ, διότι ἐγνώριζεν, ὅτι κατ' οὐδὲν ἔσφαλλεν.

Ἡ ὀργὴ τοῦ φὸν Γκέμπεν ἄλλως τε ἦτο δικαιολογητὴ, διότι καθ' ἣν στιγμὴν ἠγείρετο τῆς τραπέζης, εἰς τῶν ἀξιωματικῶν αὐτοῦ τὸν ἐπλησίασεν, ὅπως τῷ ἀναγγεῖλῃ κακὴν εἰδήσιν.

Ὁ στρατιώτης ὁ φυλάσσων τὴν θύραν τοῦ μαρκησίου εὐρέθη κολυμβῶν ἐν τῷ

αἵματί του, ὁ δὲ λαιμὸς αὐτοῦ ἦτο κεχωρισμένος διὰ μαχαίρας.

Οἱ εἰς τὰ περίεξ εὐρισκόμενοι οὐδὲν ἤκουσαν.

Οὐδεὶς περιήρχετο ἐν τῷ κήπῳ.

Ὁ θάνατος αὐτὸς ἐφαίνετο ἀνεξήγητος εἰς τὸν στρατηγὸν φὸν Γκέμπεν, ὡς καὶ εἰς τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἀξιωματικούς.

Ἡμεῖς δυνάμεθα ν' ἀποκαλύψωμεν τὸ μυστήριον τοῦτο.

Οἱ Τρεμὸρ καὶ οἱ Σουβραὶ μετὰ μεσημβρίαν ἠδυνήθησαν νὰ εἰσδύσωσιν εὐκόλως εἰς τὸν πύργον, καὶ νὰ μείνωσιν ἐν αὐτῷ κεκρυμμένοι κατὰ τὴν σκηνήν, ἣν ἀφηγήθημεν. Τὸ δύσκολον ἦτο νὰ ἐξέλθωσιν ἀφ' ὧντες τὸν ἐχθρὸν ἀναπαυόμενον ἐν τῇ ψευδεὶ του ἀσφαλείᾳ.

Αἱ ἐξοδοὶ πᾶσαι ἐφυλάσσοντο ἀσφαλῶς. Γνωρίζοντες ὅμως κατὰ βάθος τὸν πύργον, ὡς τὸν ἴδιον αὐτῶν οἶκον, ἐξέλεξαν τὴν μᾶλλον ἀπόκρυφον θύραν, τὴν ἀγούσαν πρὸς συσταδας δένδρων, ὅπισθεν τῶν ὀποιῶν ἦτο εὐκολον νὰ κρυβῇ τις ἐν τῷ σκότει· ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν εἶχε τεθῇ φύλαξ.

Ὁ Λαβριζὲ προηγεῖτο τῶν κυρίων του δίκην προσκόπου.

Διὰ τῶν παραθύρων παρετῆρσε τὸν στρατιώτην βαδίζοντα ἄνω καὶ κάτω κεκμηκότα ἐκ τοῦ φύχους καὶ τοῦ καμάτου καὶ ἀνέλαβε νὰ ἐξαλείψῃ τὸ ἐμπόδιον καὶ νὰ ἀνοίξῃ διόδον.

Ἐπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ ἀθαρύβως.

᾽Ωθησεν ἀποτόμως τὴν θύραν καὶ προτοῦ ὁ στρατιώτης δυνήθη νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ φωνάξῃ, ἐβύθισε τὴν μάχαιράν του εἰς τὸν λαιμὸν αὐτοῦ καὶ τὸν ἀφῆκε νεκρόν.

Ὁ Λαμπριζὲ μάλιστα ἔσχε τὴν φροντίδα νὰ τὸν ὑποβαστάσῃ, ὥστε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν θόρυβον, ὃν θὰ ἐπροξένουν τὰ ὅπλα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς εἰσόδου.

Ὁ κυναγωγὸς οὗτος ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς λίαν προνοητικὸς καὶ ὡς ἐννοῶν κατὰ βάθος τὴν ὑπόθεσιν.

Ἡ ὁδὸς ἦτο ἐλευθέρα. Δι' αὐτῆς διήλθον οἱ Σουβραὶ, ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ρωμαῖος Τρεμὸρ.

Ὁ Ρωμαῖος ἔφερε πάντοτε εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν Σολάνζην, ἥτις ἐφαίνετο νεκρά.

Ὅταν ἐπρόκειτο ν' ἀλλάξωσι τὸν σκοπόν, ἡ περίπολος παρετῆρσε τὸ παράδοξον αὐτὸ συμβάν.

Ἐφερον τὴν εἰδήσιν εἰς τὸν στρατηγόν, ὅστις ἐξεργάγη εἰς κραυγὰς.

Τὸ ὀρθότερον ἦτο ν' ἀποτανωθῇ πρὸς τὸν μαρκησίον, ἐὰν ἦτο ἀκόμη ἐκεῖ, ὅπερ ἀμφίβολον, διότι, τῆς θύρας τοῦ περιπτέρου οὐσης ἀνοικτῆς, ἦτο προφανὲς ὅτι ἐδραπέτευσέ τις.

Ὁ φὸν Γκέμπεν ἐπολιόρκησεν ὅθεν τὸν νυμφικὸν θάλαμον τοῦ φίλου του, ἐχθρικοὺς ἔχων σκοπούς.

Ἀπὸ τοῦ κατωφλίου ἤρχισεν ἀπειλῶν.

— Προνοσίᾳ !.. πετάει τὸ μπαράκα 'ς τὸν ἀέρα !

Εἰς τὴν θέαν τοῦ μαρκησίου δεδεμένου, ὠπισθοδρομήσεν ἐκπληκτος.

— Τί τρέχει ;... Κωμωπντία !... κᾶτι συνωμοσία... 'ς τὸ σπῖτι σου μᾶς σφάζουν.

— Καί μὲ δολοφονοῦν ἐμὲ τὸν ἴδιον, ἀντέταξεν ὁ μαρκήσιος σκοπῖμως.

— Τί τρέχει ἐντῷ ;

— Λύσατέ με πρῶτον, καὶ κατόπιν σᾶς λέγω.

— Κόψετε τὰ σκηνιά, διέταξεν ὁ στρατηγός.

Εἰς τῶν στρατιωτῶν ἐξετέλεσε τὴν διαταγήν, καὶ ὁ μαρκήσιος ἀφέθη ἐλεύθερος.

— Καί τώρα ἐξηγήσου, τί συμβαίνει ;

— Τί συμβαίνει ; δὲν γνωρίζω τίποτε.

— Πῶς !.. ντὲ 'ξέρεις τίποτε ; Στρατιώτῃ σφαγμένῳ 'ς τὸ πόρτα...

Ὁ Ὀλιβιέρος ἠνώνησεν, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξομολογηθῇ εἰλικρινῶς πρὸς τὸν φίλον του.

Διηγῆθη ἐν ὀλίγοις ἱστορίαν τινὰ πηλαζούσαν τὴν ἀλήθειαν.

Τέσσαρες ἄνδρες ὤρμησαν κατ' αὐτοῦ αἰφνιδίως καὶ πάνοπλοι λέγοντες :

— Ντὲν γκνωρίζεις ;

— Ἐνα μόνον, ἓνα λαθροθήρα.

— Ἐκντίκησι τότε !

— Τὸ ὑποπτεύω.

— Φοβερὸ αὐτὸ λαθροθήρα... καταντιώκουν ἕως τάνατο· καὶ ἔπειτα ;

Ὁ Ὀλιβιέρος διηγῆθη ὅτι πολιορκηθεὶς καὶ ἀπειληθεὶς διὰ πιστολίου ἐδέθη.

— Καί τὸ μαρκησία ;...

— Ἀνηπάγη.

— Ντὲν φώναζε ;

— Ἐφωμώθη ὡς ἐγώ, στρατηγέ. Κατάρθωσα ν' ἀπαλλαγῶ... Ἐφώναξα δυνατά, ἀλλ' οὐδεὶς μὲ ἤκουσε.

— Τοῖκοι χοντρό· σπῖτι μεγκάλο πολὺ !

Καὶ ὁ φὸν Γκέμπεν ἔξεσε τὴν κεφαλὴν ψιθυρίζων :

— Ἱστορία γκυναικῶν ! καὶ τί φοβεῖσαι ντιὰ τὸ μέλλον ;

— Τὸ ἀγνοῶ, στρατηγέ, ἀλλὰ πρέπει νὰ διπλασιάσετε τοὺς φύλακας.

— Ντὲν λείπει, ἐπαγκρύπνησι ! ἀλλὰ ἱστορία σου, μαρκήσιε, κατόλου καταρό !.. ντὲν πιστεύει !

Δὲν εἶχε πεισθῇ. Ἡ ἀφήγησις τῷ ἐφαινετο μὴ ἀληθής.

Ἐστράφη πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς αὐτοῦ καὶ τοῖς ἔδωσε διαταγὰς τινάς.

— Ντιπλασιάσετε φρουρά, αὐτὸ τὸ τόπο σκύλος... ἔπειτα ἐψιθύρισε :

— Κακὸ ντιάβημα... Τὸ ἔκαμα χωρὶς νὰ τέλω... Αὐτὰ τὰ δάση... Ληστότοποι !..

Καὶ ἡ δυσθυμία του ἐδιπλασιάσθη.

Ἀλλ' ὁ μαρκήσιος δὲν ἐταράχθη.

Ἦτο ἐλεύθερος καὶ δὲν ἐφοβεῖτο ! ἡ ζωὴ του διεσώθη, ἡ κᾶν θὰ τὴν ἔχανε παλαίω, καὶ ἐγνώριζε νὰ τὴν ὑπερασπισθῇ.

— Ἀ ! καλοὶ μου ἐξάδελφοι, ἐσκέπτετο, θὰ σᾶς ἐπανιδῶ.

Ἡ ὁμολογία τῆς πριγκιπέσσης δὲν τὸν ἀπησχόλει· εἶχε πολλοὺς τρόπους νὰ ἐξέλθῃ νικητὴς τῆς πάλης ταύτης, διότι ἐπὶ τέλους ἐκείνη ἐνήργησεν, αὐτὸς μόνον ἐμμέσως ἔλαβε μέρος εἰς τὴν δολοφονίαν ἐκείνην, καὶ ἡ ὁμολογία τῆς ἠδύνατο νὰ

ἐκληφθῇ ὡς συκοφαντία γυναικὸς ζηλοτύπου.

Δὲν εἶχε τὴν μαρτυρίαν τοῦ θύματος αὐτοῦ ;

Διὰ τὴν τιμὴν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ καὶ τῶν Σουβραί, δὲν ἔγραψε τὴν διαβεβαίωσιν ἐκείνην διὰ τῆς χειρὸς τῆς ἡθνήσκουσας :

« Δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ ζήσω, οὐδεὶς ἄς μὴ καταδιωχθῇ. »

Καὶ τὸ ὑπέγραψεν ὀλογράφως :

« Ἐλένη δὲ Ροσεβιέλ
· Μαρκησία δὲ Τανναί-Κουλάτζ. »

Ἐπομένως θὰ ἔζη ἐπὶ μακρὸν ἔτι !

Θὰ ἐπάλαιβε βεβαίως, ἀλλὰ τοῦτο τὸν νύχαρίσκει. Καὶ θὰ ἐπλήρωνε μάλιστα μετὰ τοῦ τόκου τὴν ἐκδίκησιν εἰς ἐκείνους, οἵτινες τὸν ἐκράτουν καὶ τὸν ἀφῆκαν ἐντούτοις ἀνοήτως νὰ ζήσῃ !

Καὶ πάντα ταῦτα ἐσκέφθη ἐν διαστήματι δευτερολέπτου.

— Τέσσαρες μόνον ἦσαν, εἶπε, καὶ δὲν θὰ ἦναι μακράν· ἂν τοὺς κατεδίωκον, στρατηγέ ;

— Τὸ νύκτα στὸ ἀγκάτια ;

— Ἦρπασαν τὴν μαρκησίαν !

— Ἐκεῖνο τὰ ξαναρετῇ.

Καὶ ὁ φὸν Γκέμπεν τὸν παρετήρησε λοζῶς ὑποπτεύων ἔνεδραν.

— Κανεῖς ντὲ τὰ ἐξέλτη. Σεῖς πρὸ πάντων.

Καὶ ἐξῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου.

Ὁ ὀρίζων πρὸς τὸ Σεβᾶν ἦτο ἐρυθροῦς ἔτι ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ χωρίου.

Περίξ τοῦ πύργου ὁ κῆπος ἐφαίνετο μελανός, οἱ ἐν τοῖς μαγειρείοις ἐκοιμῶντο.

Ἐν τῷ ἐστιατηρίῳ τὰ πολύφωτα ἦσαν σβεσμένα. Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐκοιμῶντο ἐνδεδυμένοι καὶ ἐξηπλωμένοι ἐπὶ τῶν ἀνακλίντρων τῆς αἰθούσης. Φρουροὶ τινες μόνον ἐβάδιζον μετὰ κόπου ὡς ἐκ τοῦ φοβεροῦ ψύχους. Οἱ λόφοι ἐφαίνοντο μελανόχρους ὑπὸ τὸ ὥχρον φῶς τῆς σελήνης, ἥτις ὑψοῦτο ὀπισθεν τοῦ κωδωνοστασίου τοῦ χωρίου.

Εἰς τοὺς πρόποδας τῆς πτέρυγος ρύαξ ἢ μᾶλλον χεῖμαρρος ἐκυλίστο θορυβῶν ὡς καταρράκτης ἐπὶ τῶν τάφρων, παρὰ τὰ τεῖχη τοῦ πύργου.

Ὁ φὸν Γκέμπεν περιφροντὶς, τὴν χεῖρα ἔχων ἐπὶ τοῦ δασέος μύστακος αὐτοῦ, παρετήρησεν ἐπὶ στιγμὴν τὴν ἀγρίαν ἐκείνην πεδιάδα, ψιθυρίζων :

— Κατηραμένος πόλεμος... ὅπου φονεύονται καθ' ἐκάστην ὡς οἱ λαγφοὶ ἀνὰ εἰς.

Καὶ ὤθησε τὸ παραθυρόφυλλον μετ' ὀργῆς. Αἶφνης περιεστράφη καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἀνακλίντρου, ἐφ' οὗ πρὸ ὀλίγου ἔτι ὁ μαρκήσιος εἶχε κατακλίνει τὴν Σολάνζην.

Ἡ ἀκολουθία του ἐρρίφθη ἐπὶ τῶν ἐπίπλων, ἡ οἰκία ἄπασα ἐκινεῖτο ἐκ βάθρων.

Λοχαγὸς τις τῶν θωρακοφόρων ἤρπασε τὸν Ὀλιβιέρον ἐκ τοῦ λαίμου κραυγάζων :

— Μᾶς προδίδεις !

[Ἐπεται συνέχεια.]

*Κ.

Εἰς τὸ προσέχες :

Ε Υ Α

Διήγημα Ἀλφόνσου δὲ Καλόννε

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Εἶτα ἐπανελάβεν :

— Αἱ σκέψεις τοῦ κυρίου Ἐπιτρόπου εἶνε δίκαιαι, εἰλικρινεῖς... Ἀμέσως μὲ ἔπεισαν. Ἀλλ' ἀπῆλθε, καὶ ὅλη ἡ ἀξία τῶν σκέψεων ἐκείνων μοὶ φαίνεται μηδαμινή· κενὸν παίγνιον λέξεων, ψευδῆ, ἀπάτη καὶ σοφίσματα. Ἀγαπῶ τὸν δὸν Λουδοβίκον καὶ ὁ συλλογισμὸς οὗτος εἶνε ἰσχυρότερος πάντων τῶν συλλογισμῶν.

« Καὶ ἂν αὐτὸς μὲ ἀγαπᾷ, διατί δὲν ἐγκαταλίπει τὰ πάντα νὰ μὲ ζητήσῃ, καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμέ, νὰ διαρρήξῃ τὰς ὑποσχέσεις του, καὶ νὰ ἐκμηδενίσῃ τὰς ὑποχρεώσεις του ; Δὲν ἐγνώριζον τί εἶνε ἔρως. Τώρα τὸ γνωρίζω. Δὲν ὑπάρχει τίποτε ἰσχυρότερον αὐτοῦ, οὔτε εἰς τὴν γῆν, οὔτε εἰς τὸν οὐρανόν. Τί δὲν θὰ ἔκαμνον διὰ τὸν δὸν Λουδοβίκον ; Καὶ αὐτὸς τίποτε δὲν κάμνει δι' ἐμέ. Ἴσως δὲν μὲ ἀγαπᾷ. Ὁχι. Ὁ δὸν Λουδοβίκος δὲν μὲ ἀγαπᾷ. Ἦπατήθην. Ἡ ματαιοφροσύνη μὲ ἐτύφλωσεν. Ἐὰν ὁ δὸν Λουδοβίκος μὲ ἠγάπα, θὰ ἐθυσίαζε δι' ἐμέ τοὺς σκοπούς του, τοὺς ὅρκους του, τὴν φήμην του, τὴν ἐπιθυμίαν του τοῦ νὰ γίνῃ ἅγιος, τοῦ νὰ γίνῃ φωστὴρ τῆς ἐκκλησίας. Τὸ πᾶν θὰ μοὶ ἐθυσίαζεν. Ὁ Θεὸς ἄς μὲ συγχωρήσῃ... Εἶνε φοβερὸν αὐτό, τὸ ὅποιον μέλλω νὰ εἶπω, ἀλλὰ τὸ αἰσθάνομαι ἐδῶ εἰς τὸν μυχὸν τῆς καρδίας μου· καίει ἐνταῦθα ὑπὸ τὸ θερμὸν μέτωπόν μου. Θὰ ἔδιδά δι' αὐτόν καὶ αὐτὴν τὴν ψυχὴν μου !

— Χριστὲ καὶ Παναγία μου ! ἀνέκραξεν ἡ Ἀντωνία.

— Εἶνε ἀληθές, Παναγία μου· συγχώρησόν με, συγχώρησόν με... Εἶμαι παράφρων... Δὲν ἤξεύρω τί λέγω καὶ βλασφημῶ.

— Ναί, κόρη μου· εἶσαι λίγο ἁμαρτωλή. Θεέ μου, πῶς σοὺ ἐγύρισε τὸ κεφάλι αὐτὸς ὁ διαβολοθεολόγος. Ἐγὼ ἂν ἤμουν κατὰ 'σένα, δὲν θὰ τὰ ἔβαζα μὲ τὸν οὐρανόν, ποῦ δὲν πταίει τίποτε, παρὰ μὲ κείνο τὸ βρωμόπαιδο τὸν παληομαθητὴ, καὶ θὰ μ' ἐπλήρωνε καλὰ, ἦ, νὰ μὴ μὲ λένε Ἀντωνία, ἔτσι μοῦρχειται, νὰ πάγω νὰ τὸν εὕρω, καὶ νὰ σοῦ τὸν φέρω ἐδῶ ἀπὸ τ' αὐτί, καὶ νὰ τὸν κάμω νὰ σοῦ ζητήσῃ συγχώρησι, καὶ νὰ σοῦ φιλήσῃ τὰ πόδια γονατιστός.

— Ὁχι, Ἀντωνία. Βλέπω ὅτι ἡ τρέλλα μου εἶνε κολλητικὴ, καὶ ὅτι καὶ σὺ ἐπίσης τὰ ἔχασες. Ἀφεύκτως, δὲν ὑπάρχει ἄλλο καταφύγιον, παρὰ νὰ κάμω ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον μὲ συμβουλεύει ὁ Ἐπίτροπος. Θὰ τὸ κάμω, ἂν καὶ θὰ μοῦ στοιχίσῃ τὴν ζωὴν. Ἐὰν ἀποθάνω δι' αὐτόν,